

[Chr. Søgaard.]

end det, der fandtes i selve Lovforslaget, og det gaar ud paa, at i Sammenligning med Budgettet for Regnskabsaaret 1927—28 vil Lovforslaget betyde en Forbedring paa 534 000 Kr. om Aaret paa Regnskabet. Og hvis man stiller det i Forhold til Regnskabet for 1926—27, da Underskuddet var 1 522 000 Kr., betyder det en Forbedring paa 668 000 Kr. om Aaret. Det er selvfølgelig ønskeligt, at man kan komme betydeligt længere ned, men 668 000 Kr. om Aaret er dog en væsentlig Forbedring. Man skal nu vogte sig for i den Slags Sager at vrage et Tilbud, som foreligger om en god Ordning, fordi man ønsker noget mere, thi saa opnaar man maaske slet ingenting, man opnaar maaske kun, at der kommer en hel Del nye Sider i Rigsdagstidenden angaaende det kongelige Teater, men Underskuddet bliver ved at vokse. Efter Lovforslaget vil Staten i alt Fald det første Aar — naturligvis naar Tiderne bliver bedre og Priserne gaar ned, maa man ogsaa vente, at dette Tilskud gaar ned — komme til at yde 854 000 Kr. om Aaret. Heri er medregnet alle de Udgifter, som Staten har til det kongelige Teater; der er medregnet en Forøgelse af Udgiften til Skuespillerpersonale, Musikassistent og Instruktion paa i alt 48 000 Kr.; der er ligeledes medregnet Lejebeløbet 100 000 Kr. om Aaret, og der er medregnet Skatter, Vedligeholdelse og andre lignende Udgifter, som Staten har for Teatret. Men der er det at bemærke, at i dette Beløb 854 000 Kr. er ikke medregnet Statsafgiften, som er kalkuleret til 400 000 Kr., og heller ikke Betalingen for Teatrets Ydelser til Radiofonien, som man sikkert med et lavt Tal kan anslaa til 100 000 Kr. om Aaret. At disse Forudsætninger holder Stik, er der naturligvis ingen, der kan skaffe Sikkerhed for, man kan kun budgettere disse Tal, men hvis de holder Stik, skal der fra de 854 000 Kr. trækkes 500 000 Kr., saaledes at det Beløb, som Staten egentlig kommer til at betale, kun bliver 354 000 Kr. om Aaret. De 100 000 Kr., som jeg nævnte, — dette vil jeg gerne fremhæve i Tilslutning til, hvad der blev anført af den forrige Ordfører, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen — er jo Betaling for Ydelser til Radiofonien, det er ikke paa nogen Maade noget Tilskud fra Radiofonien til Teatret. I det hele taget tror jeg, at ved det, der her foretages, er det ikke Teatret, der gør den bedste Handel, jeg tror, det er Radiofonien, der gør den bedste Handel.

Der er dernæst i Bilag 2 til Betænkningen til Lovforslaget om Radiofonien

Bygning gjort Rede for de Overvejelser, der fra Ministeriets Side er foretaget med Hensyn til Reparationer af det gamle Teater. Naar jeg nævner dette, er det ikke, fordi det i og for sig er noget, der staar i Forbindelse med den nye Ordning, det er for en stor Del Udgifter, som vilde være nødvendige ved Teatret, selv om man ikke fik Dobbeltscenen. Det drejer sig navnlig om en Del tekniske Forbedringer og Forbedringer for at forhindre Brandfare, hvorved man vil kunne spare et betydeligt Beløb ved Teatrets Drift, nemlig saadant noget som henimod 70 000 Kr. om Aaret.

Endvidere har Udvalget fra Ministeriet modtaget en Redegørelse for den fremtidige Ordning, man har tænkt sig, dels angaaende Teatrets Administration, dels angaaende Teatrets økonomiske Forhold. Efter de Meddelelser, der er tilgaaet Udvalget, er Ministeriet sindet, naar dette Lovforslag er vedtaget, at forelægge Forslag til Revision af Loven af 13. Maj 1911, hvorefter Teatret skal have en selvstændig Bestyrelse med en kunstnerisk Leder og en økonomisk Leder. Styrelsen skal i videst muligt Omfang være selvstændig og bære det fulde kunstneriske og økonomiske Ansvar overfor Regeringen og Rigsdagen. Der skal være et fast Statstilskud, som Budgettet maa lægges efter, og som maa overholdes. Der maa være en rimelig Prøvetid, men hvis det efter Prøvetidens Forløb viser sig, at Forudsætningerne, enten de kunstneriske eller de økonomiske, brister, saa skal Sagen forelægges Rigsdagen til Afgørelse. Det er selvsagt, at Udvalget ikke har kunnet tage Stilling til disse Planer, da de ikke er forelagt, derfor kan jeg heller ikke udtale mig paa Udvalgets Vegne angaaende Stillingen til disse Spørgsmaal. Men jeg er tilbøjelig til at mene, at hvis dette Forsøg brister, hvis de økonomiske Forudsætninger for den Ordning, vi nu faar, brister, saa vil man blive nødt til — og jeg tror ogsaa, der er et stort Antal Medlemmer i denne Sal, som mener det — enten at gaa den Vej, at Stor-København kommer til at deltage i Teatrets Underskud, at Teatret bliver bortforpagtet mod visse kunstneriske og økonomiske Garantier, eller den Vej at udskille Operaen og Balletten, saaledes at Teatret kun drives som Skuespilhus. Men det er jo givet, at man først maa se, om dette Forsøg lykkes, man maa først se, om de Forudsætninger, under hvilke denne Ordning er foreslaaet, og under hvilke den søges vedtaget, holder; hvis de ikke holder, vil Sagen jo igen komme til Behandling her i Tinget. — Jeg skal hermed paa